

Ursiții

Vasile Alecsandri

Ici în vale, la fântână,
Două fete spală lână...

(Cântecul lui Bujor)
Colo-n vale, la fântână,
Două fete spălau lână,
Spălau lână și râdeau,
Iar din gură-așa grăiau:

Când a bate vânt de seară
Prin ogorul de secară,
De trei ori să descântăm
Ș-în fântână să cătăm.

Dacă-a fi să ni se prindă,
Om vedea ca-ntr-o oglindă
De-om avea sorți cu noroc
Și ursiți cu ochi de foc.

Cum bătu vântul de seară
Prin ogorul de secară,
De trei ori au descântat,
În fântână au cătat,

Și pe-a sa limpede față,
Ca prin vis de dimineață,
Au văzut ele, zâmbind,
Două chipuri strălucind.

Cele umbre bălăioare,
Cu gurițe zâmbitoare,
Pluteau lin, se legăneau
Și pe fete le-ngânau...

*

Iată că pe apă-n față,
Ca prin vis de dimineață,
Alte două s-au ivit,
Chipuri mândre la privit.

Iar aceste umbre nouă
Nu erau ca cele două,

Albe ca floarea de crin,
Blânde ca cerul senin,

Ci erau de vânt pișcate,
Cu păr negru, sprâncene late
Și cu ochii șoimuleți,
La ochire mult semeți.

Ian vezi, soro, ce minune!
(Zis-au fetele nebune)
Dorul nostru-i împlinit...
Mult e mândru la privit!

Vezi tu cele umbre mute?
Parcă vor să ne sărute.
Vezi cum brațele-și întind?
Parcă vor să ne cuprind!

N-au sfârșit bieteles fete,
Și pe frunte și pe plete
Nu știu cine le-a furat
Câte-un dulce sărutat!

*

Cele fete, la fântână,
De-atunci nu mai spală lână;
Căci în codri și la drum
Își petrec zilele-acum.

Acum știu ce fel s-aruncă
În dușmani gloanțe din luncă,
Ș-ades ele au văzut
Ce-i fuga de arnăut,

Că de când pe frunți, pe plete,
Au simțit mândrele fete
Câte-un dulce sărutat,
Ele-n codri au urmat

Doi voinici cu sprâncene late,
Cu fețe de vânt pișcate
Și cu ochii șoimuleți,
La ochire mult semeți.